

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci **žalobce: A. Ch.**, zast. Mgr. Vítem Biolkem, MBA, advokátem AK Wild & Biolek, se sídlem Bohuslava Martinů 1038, 500 02 Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2014, č.j. OAM-189/ZA-ZA08-P06-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Vítu Biolkovi, MBA se přiznává odměna za zastupování ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž uvedl, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Pokud jde o žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 3, § 2 odst. 4 § 50 odst. 2, 3, § 52, § 68 odst. 3 správního řádu a § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce uvedl, že žalovaný řádně nezhodnotil a neuvedl, které konkrétní skutečnosti ze zpráv shromážděných během správního řízení považuje za relevantní pro své rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné. Dále uvedl, že i přesto, že v České republice (dále jen ČR) žije více než 10 let, tak jeho jazykové schopnosti nejsou natolik rozvinuté, aby plně pochopil všechny

skutečnosti, o nichž bylo v rámci jeho výslechu pojednáváno. Je přesvědčen, že bylo porušeno jeho procesní postavení tím, že nebyl přizván tlumočník. K neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu upozornil na válečný konflikt na Ukrajině, který nelze vyhodnotit jako pouhé střety jednotlivých uskupení separatistů a zástupců vládní moci. V případě návratu do vlasti by byl jeho život a jeho zdraví vážně ohrožen, hrozí mu tedy reálné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Dále opětovně poukazuje na skutečnost, že jeho přítelkyně trpí rakovinou a není pravdou, jak uvedl ve svém rozhodnutí žalovaný, že by na něm nebyla finančně závislá. Skutečnost, že jeho přítelkyně je výdělečně činná a pracuje na zkrácený úvazek v trafice, tento závěr nijak nepotvrzuje. Fakt, že žalobce označil její zdravotní stav za lepší, by neměl být hodnocen jako relevantní důkaz pro vyhodnocení celé situace, když se jedná o laický názor žalobce. Má za to, že se jedná o výjimečné okolnosti případu a bylo by zcela nehumánní azyl neudělit. Žalobce je proto přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 14a zákona o azylu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 6.11.2014 popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, které považuje za dostatečné. Žalobce nebyl a není členem žádné politické strany, organizace či hnutí a nevyvíjel ani nevyvíjí žádnou veřejně-politickou činnost. Z napadeného rozhodnutí je rovněž zřejmé, jaké informace o zemi původu žalovaný přímo jako podklad použil, v rozhodnutí jsou označeny a je z nich citováno. K námitce o nepřítomnosti tlumočníka žalovaný konstatoval, že žalobce žádal, aby s ním bylo vedeno správní řízení v jazyce českém. Dále na všechny položené otázky odpovídal logicky, tedy jim dobře porozuměl a nakonec pořízené protokoly jako správné podepsal, jejich zpětné přetlumočení nepožadoval. Tlumočníka nepožadoval ani v průběhu pohovoru. K námitce o neudělení humanitárního azylu žalovaný konstatoval, že ho lze udělit pouze ve výjimečných situacích, což však není případ žalobce, navíc v tomto řízení se projednává žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce A. Chyryka, nikoli jeho přítelkyně, přičemž smyslem azylové procedury není legalizace pobytu či úprava rodinných vazeb na území ČR. K namítané vnitropolitické a bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný uvedl, že žalobce žil před odchodem z vlasti ve Lvově, který se nachází v západní části Ukrajiny, kde však ani v měsíci listopadu 2014 žádný ozbrojený konflikt neprobíhá. Dle názoru žalovaného, žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30.4.2014 a následném pohovoru provedeném stejného dne žalobce uvedl, že má ukrajinskou národnost, je katolického náboženského vyznání, od roku 1996 je rozvedený, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Z vlasti vycestoval v lednu roku 2001 autobusem přes Polsko s platným s cestovním dokladem. Za dobu svého pobytu v ČR navázal v roce 2012 spojení se zastupitelským úřadem své vlasti za účelem získání a vydání cestovního dokladu. Do ČR přijel proto, že na Ukrajině nebyla práce. Musel platit alimony a poradili mu, že v ČR si vydělá více peněz. K důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že jeho přítelkyně (N. K.) má rakovinu, na Ukrajině není práce a myslí si, že tam bude válka. ČR je jeho cílovým státem, chce zde normálně žít

spolu s přítelkyní, na Ukrajinu se vracet nechce. V případě návratu se obává, že přítelkyně zůstane v ČR nemocná. Svůj zdravotní stav označil za dobrý. V průběhu pohovoru, který byl na žádost žalobce proveden v jazyce českém (čl. 17 správního spisu), žalobce potvrdil, že Ukrajinu opustil z důvodu nedostatku práce. Žil ve městě Lvov a na Ukrajině neměl žádné problémy se státními orgány ani žádné jiné potíže. Zopakoval výše uvedené důvody své žádosti. Na území ČR pobývá od ledna roku 2001, naposledy měl dlouhodobý pobyt. Na podzim roku 2013 se pokusil řešit svůj pobyt v ČR, chtěl si zařídit trvalý pobyt, ale nedopadlo to. Právník nedodal „papír“, tvrdil mu, že vše zařídí, ale na Florenci žalobce chytili policisté a on už nic neměl. Za svou přítelkyní jezdil 4 roky na Ukrajinu, nyní jsou spolu v ČR 6 let. Přítelkyně má v ČR trvalý pobyt, pracuje v trafice. Uvedl, že se léčí, už je to lepší, byla na zákroku na Karlově náměstí, chodí na vyšetření, bere léky. Žalobce v ČR pracoval na stavbách, někdy měl smlouvu, někdy ne. K současné situaci v oblasti svého bydliště na Ukrajině uvedl, že všude je špatně, neví, co bude, hrozí válka. Žádá o azyl, aby mu ČR pomohla, nechce zpět na Ukrajinu, do konce života chce žít v ČR.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace MZV ČR č.j. 98524/2014-LPTP ze dne 16.4.2014, Informace MZV ČR č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29.5.2014, Informace ZÚ Kyjev č.j. 221/2014-KIEV ze dne 10.3.2014, Výroční zprávy organizace Freedom House – Svoboda ve světě 2014 z ledna 2014, Zprávy Evropské komise o pokroku v zemi za rok 2013 ze dne 27.3.2014, Zprávy CRS pro Kongres USA ze dne 24.3.2014 a z informací Infobanky ČTK – „Země světa, Ukrajina“ - aktuální znění. Žalobce měl možnost se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit. Této možnosti využil s tím, že se s informacemi seznamovat nechce, ani se k nim vyjadřovat či něco dokládat.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nebyl ve své vlasti jakkoli politicky aktivní, neměl žádné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, to ostatně ani netvrdil. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce opakovaně uváděl, že z vlasti odešel proto, že tam nebyla práce. Měl finanční potíže, musel platit alimenty a dozvěděl se, že v ČR si může vydělat více peněz. Uvedený důvod je však zcela neslučitelný s taxativně a přísně vymezenými důvody pro udělení azylu dle citovaného § 12 zákona o azylu. Rovněž dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ekonomická nouze není důvodem pro udělení azylu. Žalovaný na pozadí zpráv o zemi původu konstatoval, že Ukrajina se v současnosti potýká s ekonomickou krizí, tato situace však postihuje velkou část obyvatel bez rozdílu, a proto ani v případě žalobce nelze tuto okolnost zhodnotit jako azylově relevantní. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 4, 7-8) vypořádal i s aktuálním vývojem bezpečnostní situace na Ukrajině, uvedl, že žalobce na Ukrajině nežil od roku 2001 a navíc pochází z oblasti, kde žádné boje neprobíhají.

Dle názoru soudu je nepochybné, že žalobce si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu pro svůj další život, což ostatně i potvrdil. K takovému účelu však nelze zneužívat azylové procedury, která je určena pro případy pronásledování z taxativně vymezených důvodů, což v případě žalobce nebylo prokázáno ani tvrzeno. Žalobcem vyslovené přání žít v ČR se svou přítelkyní, o níž se musí starat z důvodu její nemoci, rovněž nespadá do taxativního výčtu důvodů pro udělení azylu. Na tyto situace pak dopadá zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, zejména, když přítelkyně žalobce má v ČR trvalý pobyt. Pokud jde o okamžik podání žádosti o mezinárodní ochranu, žalobce tak učinil až poté, co ztratil možnost požádat si v ČR o povolení k pobytu (dle jeho tvrzení vinou advokáta, což není podstatné, neboť bylo na žalobci, aby tak učinil řádně a včas). K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20.10.2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006, dostupné na www.nssoud.cz, v nichž se uvádí, že *...o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.* V rozsudku NSS č.j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13.1.2005 je uvedeno, že: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“* Soudu pak nezbývá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu. V tomto směru soud přiměřeně odkazuje i na rozsudek NSS č.j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005, který m.j. uvádí, že: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je*

patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“ S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud ztotožňuje

Žalobní námitku stran porušení procesního postavení žalobce z toho důvodu, že v rámci správního řízení nebyl přizván tlumočník, soud hodnotí jako nedůvodnou. Obsahem správního spisu je „Prohlášení o jazyce“ ze dne 30.4.2014 (čl. 8), vlastnoručně podepsané žalobcem, v němž žalobce žádá, aby s ním bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany vedeno v českém jazyce. Rovněž v protokolu o pohovoru se žalobcem ze dne 30.4.2014 (čl. 17) je uvedeno, že pohovor bude na žádost žalobce veden v českém jazyce. Žalobce všechny strany protokolu jako správné podepsal, jejich zpětné přetlumočení nepožadoval. Žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. K udělení azylu z humanitárních důvodů se rovněž opakovaně vyjadřoval NSS. Lze tak jistě odkázat na rozhodnutí č. j. 2 Azs 36/2005-48 ze dne 20. 12. 2005, v němž je uvedeno, že „*Správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona č. 325/1999 Sb.) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces*“. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud takový závěr považuje za přezkoumatelný. Žalovaný se i podrobněji zabýval vztahem žalobce a jeho přítelkyně, která je nemocná, přičemž odkázal na relevantní judikaturu NSS (viz např. rozsudek č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15.10. 2003, nebo č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011), podle níž existenci rodinných vazeb nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Soud má za to, že žalovaný měl v případě žalobce dostatek podkladů pro rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu, v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož

je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Samotný žalobce v tomto směru neučinil žádné návrhy na doplnění dokazování a neučinil tak ani v řízení před soudem. Žalovaný se v odůvodnění této části rozhodnutí zabýval otázkou, zda žalobci po návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu nikdy neměl potíže se státními orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany (ekonomické potíže, touha po lepším životě, legalizace pobytu, obava, že na Ukrajině bude válka) a uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Soud po zhodnocení výpovědí žalobce, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, aktuálních v době vydání napadeného rozhodnutí, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, zejména dle odst. 2 písm. c) citovaného ustanovení. Soudu je z úřední činnosti známo, že zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě země, situace na západě a středu země je klidná. Ze správního spisu a výpovědí žalobce je zřejmé, že žalobce pochází z města Lvov, které leží v západní části Ukrajiny a v případě svého návratu na Ukrajinu tak nebude přímo ohrožen ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu ozbrojeným konfliktem, který v současné době probíhá v některých oblastech na jihovýchodě země citovaných výše. Po vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedošlo k natolik zásadní změně zejména bezpečnostní situace, která by byla výrazně odlišná od situace popsané v napadeném rozhodnutí a v důsledku které by soud měl prolomit ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. (tj. přezkoumání rozhodnutí k datu vydání

žalobou napadeného rozhodnutí) a přihlídnout k novým a tvrzeným skutečnostem, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu a které by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný shromáždil dostatek aktuálních informací z různých informačních zdrojů, vyhodnotil celkovou bezpečnostní situaci na Ukrajině, kterou popsal na straně 7-8 napadeného rozhodnutí, přičemž uvedl, z jakých zpráv konkrétně čerpal. Soud na rozdíl od žalobce považuje i tuto část odůvodnění rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelnou. Soud tak nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť žalobce netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému rodinnému příslušníkovi žalobce byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný řádně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když k důvodům žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany s ním provedl pohovor a opatřil informace o zemi původu z různých informačních zdrojů (§ 2 správního řádu), napadené rozhodnutí není v rozporu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Soud má za prokázané, že podklady pro vydání rozhodnutí (viz odůvodnění výše) splňují požadavky ustanovení § 50 odst. 2, 3 a § 52 správního řádu (podklady opatřil žalovaný, žalobce sám žádné důkazy k prokázání svých tvrzení neoznačil ani neposkytl, dokonce se ani s podklady pro rozhodnutí seznámit nechtěl, ani se k nim vyjadřovat a nežádal jejich případné doplnění). Konečně soud má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí, obsažené na devíti stránkách, je v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť obsahuje důvody výroku rozhodnutí ke všem formám mezinárodní ochrany dle zákona o azylu, podklady pro vydání rozhodnutí i nezbytné úvahy správního orgánu. Odůvodnění rozhodnutí logicky nemůže obsahovat pasáž o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí, když žalobce žádný návrh v tomto směru neučinil. Podle názoru soudu bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta v požadované výši podle ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), za dva úkony právní služby po 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby), tj. 6.200,-Kč, dva režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 600,-Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané

hodnoty ve znění pozdějších předpisů. Částka daně 21% činí 1.428,-Kč. Celkem se tedy ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 29. dubna 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně